

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag Zitting
van 20 januari 2016 te 11.00 uur Nr.
C/09/500756 KG ZA 15/1822

Staat der Nederlanden/gemeenten Borger-Odoorn en Aa en Hunze

Pleitnota Elisabeth CM. Schippers

1 Inleiding

Een dagvaarding van 20 bladzijden en een verzoek dat de ministers wordt verboden een rijksinpassingsplan (RIP) vast te stellen omdat sprake zou zijn van onrechtmatig handelen. Maar dat is nogal wat. Zoals de gemeenten het in de dagvaarding presenteren, lijkt het bovendien allemaal erg ingewikkeld. Maar dat is het niet. In de kern draait het om 3 punten:

1. Er is geografisch gezien sprake van één productie-installatie voor Lf Co' (» 1J; grootschalige windenergie. Dat alléén is al voldoende voor het toepassen van de Rijkscoördinatieregeling (RCR).
2. Art. 9b, lid 1, onder a, Elektriciteitswet 1998 (één productie-installatie) is niet hetzelfde als art. 1.1, lid 4, Wet milieubeheer (één inrichting).
3. Het toepassen van de RCR staat los van de bevoegdheid om een RIP vast te stellen.

2 De feiten

Eerst kort de feiten.

Het windpark "De Drentse Monden en Oostermoer" is een initiatief van drie partijen: Stichting Duurzame Energieproductie Exloërmond, Raedthuys Windenergie en Vereniging Windpark Oostermoer. Bij het initiatief zijn ruim 100 lokale agrarische bedrijven betrokken.

Voor het windpark zijn 2 meldingen gedaan bij de minister van EZ: één in 2009 (uitgebreid in 2010) en één in 2011. De meldingen zien beide op een park met een opgesteld vermogen van meer dan 100 MW. De RCR is daarom van toepassing. Door de nauwe samenhang tussen de initiatieven is er in 2012 één Notitie reikwijdte en

detailniveau opgesteld en vervolgens één milieueffectrapportage. Daarbij werd eerst uitgegaan

van een totaalopgesteld vermogen van 600 MW. Afwegingen omtrent locatie, leefomgeving, ecologie, energieopbrengst en landschap hebben uiteindelijk geleid tot een grootschalig windpark van 150 MW. Daarvan wordt 102 MW gerealiseerd op het grondgebied van de gemeente Borger-Odoorn en 48 MW op het grondgebied van de gemeente Aa en Hunze.

Begin 2015 is een voorbereidingsbesluit genomen. Daarmee wordt (planologisch) voorkomen

dat er andere activiteiten op de locatie worden gerealiseerd, die het windpark tegen kunnen werken.

Op dit moment is een RIP in voorbereiding. Het ontwerp daarvan wordt volgende maand

ter inzage gelegd.

3 **Waarom de RCR?**

3.1 Europese doelstelling duurzame energie

Nederland moet voldoen aan de doelstelling die in Europees verband is geformuleerd. Een en ander vloeit voort uit de Europese richtlijn hernieuwbare energie (2009/28/EG, Pb EU L 140/27). Deze EU-doelstelling voor duurzame energie bedraagt voor Nederland 14% van het energiegebruik in 2020 (Richtlijn, art. 3 jo. Bijlage 1, onder a).

Windenergie is belangrijk om deze doelstelling te halen.

De Europese doelstelling heeft handen en voeten gekregen in het ~ner9ieakkjord. Hierin is vastgelegd dat in 2020 minstens 6000 MW windenergie op land wordt opgewekt. Wil dit doel in zicht blijven dan moet een aantal grootschalige windenergieprojecten gerealiseerd worden. Dit zijn windenergieprojecten met een opgesteld vermogen van 100 MW of meer.

De Structuurvisie Windenergie op Land (Structuurvisie) legt 11 locaties in Nederland ~ast ~aar een groot windturbinepark komt. De grootschalige windenergieprojecten worden zo geconcentreerd in gebieden die daarvoor geschikt zijn. Hierbij is van belang dat de locaties zijn aangewezen na zorgvuldig onderzoek.

De Provincie Drenthe heeft in IPO-verband met het rijk een akkoord gesloten om 285,5 MW windenergie te realiseren op haar grondgebied.

In de ?truc, lluryisie zijn de Drentse Veenkoloniën in de gemeenten Borger-Odoorn en Aa en Hunze aangewezen als geschikt gebied voor het realiseren van het vandaag aan ~ de orde zijnde grootschalige windpark "De Drentse Monden en Oostermoer" (150 MW).

Structuurvisie Windenergie op Land, blz. 15 (kaart).

3.2 Doel RCR

Uit onderzoek is gebleken dat de doorlooptijden van de procedures rondom windenergieprojecten erg lang zijn. Dit werd veroorzaakt door de verschillende vergunningprocedures, waardoor tegen één project meerdere keren bezwaar en beroep ingesteld kon worden. Daarnaast was de afstemming tussen de verschillende overheden niet optimaal.

Kamerstukken 2007-2008, 31 326, nr. 3, blz. 1-2 (Productie 17 van de Staat)

Om de procedures te stroomlijnen en te versnellen kan bij wet of bij besluit worden bepaald dat de voor een project benodigde besluiten gezamenlijk worden voorbereid en bekendgemaakt, de rijkscoördinatie­regeling (RCR) (art. 3.35, lid 1, onder c, Wro).

Specifiek voor windenergieprojecten bepaalt art. 9b, lid 1, onder a, Elektriciteitswet 1998 (Ew 1998) dat de RCR van rechtswege van toepassing is op de aanleg en uitbreiding van een productie-installatie voor de opwekking van duurzame elektriciteit met behulp van windenergie met een capaciteit van ten minste 100 MW.

De RCR zorgt ervoor dat bij grootschalige windenergieprojecten (≥100 MW) het RIP en de uitvoeringsbesluiten (bijvoorbeeld de ontheffing op grond van de Flora en faunawet, de vergunning op grond van de Natuurbeschermingswet 1998 en de benodigde Wabo-vergunningen) gecoördineerd worden voorbereid en bekendgemaakt.

De RCR laat de bevoegdheid tot het nemen van de benodigde vergunningen in beginsel bij de bevoegde gezagen. Indien het bevoegd gezag niet meewerkt aan vergunningverlening dan kunnen de ministers van EZ en IenM op grond van art. 3.36, lid 1, Wro de besluiten overnemen.

Kortom: met de RCR wordt procedurele vertraging van grootschalige windenergieprojecten voorkomen. Hiermee houdt Nederland concreet zicht op het behalen van de Europese doelstelling in 2020.

4 Toepasselijkheid RCR

De RCR is, als gezegd, van toepassing op productie-installaties met een capaciteit van 100 MW of meer.

Uit art. 1, onderdeel a, Ew 1998 blijkt dat een productie-installatie uit één of meerdere productie-eenheden kan bestaan. Of sprake is van één productie-installatie hangt blijkens de parlementaire geschiedenis bij de Ew 1998 af van de geografische,

technische, functionele of organisatorische samenhang tussen de ver~(liende productie-eenheden

(§ eisè!)rrn uitdrukkelijk niet cumulatied /

Kamerstukken II 2007-2008, 31 326, nr. 3, blz. 15-16 en Kamerstukken II 2007-2008,

31 326, nr. 6, blz. 5 (Productie 18 van de Staat).

De Drentse Monden heeft een opgesteld vermogen van 102 MW waardoor de RCR hier sowieso

van toepassing is. Dit neemt niet weg dat door de geografische, organisatorische en technische/functionele samenhang met het deel Oostermoer (48 MW) sprake is van één productie-installatie van in totaal 150 MW.

Dat bij het windpark De Drentse Monden en Oostermoer sprake is van geografische samenhang

lijdt geen twijfel. Ik verwijs allereerst naar de kaart (Productie 1 van de Staat).

Uit deze kaart blijkt dat de lijnopstellingen van het park parallel aan elkaar liggen.

Het windpark past verder één op één binnen het gebied dat in de Structuurvisie voor Drenthe is aangewezen als gebied voor grootschalige windenergie.

Zie de Structuurvisie Windenergie op Land, blz. 15 (kaart 1, "Noordoost Nederland").

Ruimtelijk gezien is sprake van één windpark. Er is sprake van een logisch afgebakend gebied.

De zuidkant wordt begrensd door de laagvliegroute van Defensie. De oostkant door het kanaal, de grotere woonkernen (Stadskanaal, Musselkanaal) en de provinciegrens. De noordkant door een veranderend landschappelijk beeld (minder typische veenkoloniale verkaveling) en de westkant door de Hondsrug. Het feit dat de meest noordelijke en de meest zuidelijke lijnopstelling op een onderlinge afstand liggen van ca. 15 tot 20 kilometer (punt 5.10 van de dagvaarding) is logisch bij een groot park als het onderhavige en doet aan de geografische samenhang niet af. Los van het feit dat deze afstand in relatie moet worden gezien tot de omvang van het totale park, bevinden zich tussen de meest zuidelijke en de meest noordelijke lijnopstelling immers diverse andere lijnopstellingen. Dit leidt er toe dat de windturbines ruimtelijk als één project worden ervaren. Overigens is ook in de Notitie reikwijdte en detailniveau (productie 7 van de Staat, blz. 3) vastgesteld dat er vanuit ruimtelijk perspectief sprake is van een samenhangend gebied. Vanuit de omgeving zal het park zichtbaar zijn en worden ervaren als één park.

Door de geografische samenhang is sprake van één productie-installatie. Dit is op zich al voldoende om te concluderen dat de RCR van rechtswege van toepassing is op het windpark.

Maar er is meer. Naast geografische samenhang is evident sprake van organisatorische samenhang. De initiatiefnemers

hebben speciaal voor dit windpark een samenwerkingsovereenkomst gesloten.

Daarnaast is door de initiatiefnemers een stuurgroep in het leven geroepen

die besluiten neemt over het project als geheel. Er is in opdracht van het samenwerkingsverband, gezien de samenhang, logischerwijs één milieueffectrapportage uitgevoerd waarin de milieu-effecten van het gehele park zijn onderzocht. Door de stuurgroep is vervolgens een gezamenlijk voorkeursalternatief gekozen waarbij de verschillende initiatiefnemers concessies hebben moeten doen.

Zie de producties 8 en 9 van de Staat. Het gezamenlijke trechteringsproces is hierin beschreven.

Daarnaast zijn gezamenlijk een vergunning op grond van de Natuurbeschermingswet en een ontheffing op grond van de Flora- en faunawet aangevraagd. Ook loopt er een gezamenlijke windmeetcampagne en wordt met één mond naar buiten gecommuniceerd.

Dit gebeurt door middel van een gezamenlijke website.

(www.drentsemondenenoostermoer.nl) en een gezamenlijke nieuwsbrief. Ook in de initiatiefnemers spreken onderling af wie, wanneer, welke turbine(s) stilzet om te exploiteren.

Er is sprake van een duidelijke organisatorische aansluiting. De afstemming op de monitoring gebeurt gezamenlijk. Deze afstemming maakt dat sprake is van

1) één productie-installatie.

Tot slot is ook sprake van technische/functionele samenhang in de uiteindelijke positie van de turbines is gebaseerd op een gezamenlijke keuze in de stuurgroep, uitgaande van een zoveel mogelijk parallelle lijnopstelling, waardoor sprake is van een regelmatige onderlinge afstand van alle turbines in het totale park. Daarbij is gezamenlijk gekozen voor een zodanige positionering van de turbines dat het totaal voldoet aan de geldende normen (zoals voor geluid en slagschaduw).

5 **Eén productie-installatie niet hetzelfde als één inrichting**

Eisers stellen dat het windpark De Drentse Monden en Oostermoer niet kan worden aangemerkt als één productie-installatie. Ter onderbouwing van dit standpunt stellen zij in de dagvaarding (onder punt 5.5 en verder) dat het begrip "productie-installatie" in de Ew 1998 is ontleend aan het inrichtingenbegrip van art. 1.1, lid 4, Wet milieubeheer (Wm) en de in dat kader gevormde jurisprudentie.

De Staat benadrukt dat nergens uit blijkt dat het begrip "productie-installatie" is ontleend aan het inrichtingenbegrip. Dat zou ook niet logisch zijn. Art. 1.1, lid 4, Wm (één inrichting) heeft een geheel andere ratio dan art. 9b, lid 1, onder a, Ew 1998 (één productie-installatie).

Bij het inrichtingenbegrip van de Wm staat de bescherming van het milieu voorop. Om het milieu te beschermen moeten de milieueffecten van de gehele inrichting worden betrokken. Om te kunnen bepalen welke bedrijvigheid wél en welke bedrijvigheid niet

tot de inrichting behoort, zijn de T~F-criteria (technisch, organisatorisch, functioneel) in art. 1.1, lid 4, Wm geformuleerd.

De TOF-criteria zijn ingevoerd bij amendement, Kamerstukken II 1990-1991, 21 087, nr. 36. Uit de toelichting bij dit amendement blijkt dat het begrip "één inrichting" in de zin van art. 1.1, lid 4, Wm is ontleend aan de jurisprudentie onder de Hinderwet. Hieruit volgde dat voor het kunnen aanmerken als één inrichting bepalend was of tussen bedrijvigheden technische, functionele en organisatorische bindingen bestonden, zie bv. KB 6 januari 1976, BR 1976, p. 257.

Het van toepassing zijn van de RCR in art. 9b Ew 1998 heeft een geheel ander doel, namelijk

het stroomlijnen van de procedures die gevolgd moeten worden voor alle v
oor het project benodigde vergunningen, toestemmingen en ontheffingen. De
omgevingsvergunning

milieu is er daar slechts één van. Bij de RCR moet daarom worden
gekeken of op hoger, globaler niveau sprake is van functionele, technische,
- organisatorische of geografische samenhang. Daarmee verdraagt zich niet dat deze
begrippen

worden ingevuld door de invulling die daaraan op detailniveau is gegeven bij een
van de beoogde vergunningen, de milieuvergunning, als gezegd aan de detailniveau,
Angezien van het feit dat de beide verschillende vergunningen, als gezegd aan de detailniveau,
immers samen met de ratio van de Wm

Uit de parlementaire geschiedenis bij artikel
9b van de Elektriciteitswet 1998 blijkt dat de criteria organisatorische, functionele,
technische en geografische samenhang daar niet cumulatief zijn.

Kamerstukken II 2007-2008, 31 326, nr. 6, blz. 5 (Productie 18 van de
Staat).

De wetgever merkt op dat ook bij het ontbreken van organisatorische samenhang nog
gewoon sprake kan zijn van één productie-installatie. Anders dan bij het inrichtingenbegrip,
is het voldoen aan één van de criteria - zoals de geografische samenhang
- reeds voldoende voor toepassing van de RCR. Dat blijkt overigens ook uit
de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak. In de beroepsprocedure die zag
op het windpark Noordoostpolder was een vergelijkbare situatie aan de orde. Ook daar
was sprake één windpark met meerdere initiatiefnemers. Hoewel de Afdeling van oordeel
was dat er sprake was van v~e inrichtingen uit oogpunt van de Wm, omdat
niet aan de TOF-criteria werd voldaan, zag de Afdeling geen reden te twijfelen
aan de toepasselijkheid van de RCR.

AbRvS 8 februari 2012, nr. 201100875/1/R2, zie in het bijzonder r.o. 2.54- 2.54.4.

6 De vordering

Eisers vorderen een verbod aan de Staat om een verdere planologische medewerking te verlenen aan het windpark, meer in het bijzonder om het ontwerp van het RIP ter inzage te leggen en/of dit vast te stellen. De vordering wordt echter helemaal niet onderbouwd.

Het hele betoog van eisers richt zich op de toepasselijkheid van de RCR en de criteria die daarvoor gelden op grond van art. 9b Ew. De bevoegdheid om het RIP vast te stellen staat echter los van de RCR. De bevoegdheid tot vaststelling van het RIP staat niet, zoals eisers stellen onderaan bladzijde 2 van de dagvaarding, in artikel 9b, lid 1, aanhef en onder a, Ew 1998, maar in artikel 3.28, lid 1, Wro. Het bijzondere van de RCR is alleen dat het RIP wordt vastgesteld door de ministers van IenM en EZ gezamenlijk.

Art. 3.35, lid 2, Wro jo. art. 9c, lid 1, Ew 1998.

Zelfs als niet voldaan wordt aan de criteria van art. 9b, lid 1, aanhef en onder a Ew 1998, kan de minister van IenM alsnog een RIP vaststellen. Enige voorwaarde is dat sprake is van een nationaal belang. Dat is het geval. Het windpark is immers opgenomen in de Structuurvisie. Het nationaal belang is daarmee gegeven. Eisers bestrijden dat ook niet.

Zie Kamerstukken 2007-2008, 31 326, nr. 3, blz. 8, waaruit blijkt dat door opname in de Structuurvisie nut en noodzaak van het park op de in de Structuurvisie aangegeven locatie zijn gegeven.

De vordering is, kortom, gebaseerd op een onjuiste veronderstelling, namelijk dat de bevoegdheid

om het RIP vast te stellen is gebaseerd op art. 9b Ew en dat daarvoor voldaan moet worden aan de criteria ten aanzien van samenhang. De bevoegdheid vloeit echter voort uit art. 3.28, lid 1, Wro pe criteria spelen daar geen rol Eisers geven op geen enkele manier aan wat er aan de bevoegdheid van art. 3.28 zou schorten.

De vordering dient alleen daarom, ~orden afgewezen.

7 **Geen onrechtmatige daad**

60

Het klopt dat art. 1.4 Chw eraan in de weg staat dat de gemeenten zelf beroep instellen tegen het RIP. Dat artikel is er echter niet voor niets. Doel is te voorkomen dat er vertraging optreedt doordat overheden hun bestuurlijke geschillen via de bestuursrechter proberen op te lossen.

Uiteraard blijft dat er voor decentrale overheden het recht bestaan om zich tot de civiele rechter te wenden, maar het moet dan wel gaan over burgerlijke zaken.
Kamerstukken II 2009-2010, 32 127, nr. 3, blz. 44-45.

///

(J J V

Feitelijk voeren de gemeenten vandaag de bestuurlijke discussie die de wetgever juist met art. 1.4 Chw heeft willen voorkomen. Omdat te maskeren én om toegang te krijgen tot de civiele rechter plaatsen zij de discussie in de sleutel van onrechtmatigheid. Het vaststellen van het RIP zou een onrechtmatige daad opleveren.

Van een onrechtmatige daad is geen sprake. Hiervoor is al uiteengezet dat en waarom de ministers bevoegd zijn een RIP vast te stellen. Los daarvan, voor een onrechtmatige daad is meer nodig, zoals schade en causaal verband. Eisers reppen

daar met geen woord over. De Staat betwist uitdrukkelijk dat er schade is. Hetzelfde geldt voor het causaal verband. Dat binnen de gemeenten een grootschalig wind project wordt gerealiseerd, wordt niet veroorzaakt door het RIP maar door de Structuurvisie

Windenergie op Land. Met deze Structuurvisie ligt vast dat een grootschalig windpark op deze locatie mogelijk is. Er zijn afspraken gemaakt met de Provincie en er zijn concrete initiatiefnemers. De locatie ligt daarmee vast voor de realisatie van 150 MW. Als de ministers niet het besluit nemen, dan doen Provinciale Staten dat wel op grond van art. ge, lid 2, Ew 1998. De provinciale taakstelling blijft immers gewoon bestaan. Dat gaat dan alleen veel langer duren. Het hele proces moet dan eer opestart worden. ~rengt mij tot de vraag welk belang eisers nu eigenlijk hebben bij toewijzing van de vordering.

li

Eisers stellen dat hun belang bestaat in het bevoegd blijven om naar eigen inzicht bestemmingsplannen vast te stellen voor het gebied waar het windpark is voorzien. Dat willen zij in ieder geval niet om zelf 150 MW mogelijk te maken. Integendeel, uit alles blijkt dat zij zeker niet 150 MW zullen gaan realiseren en zelfs niet een fractie ervan. Uit het beleid van de gemeente Aa en Hunze blijkt dat zij hooguit tot een opgesteld vermogen van 30 MW komt. Voor de gemeente Borger-Odoorn geldt dat zij op een andere manier wil gaan bijdragen aan een meer duurzame samenleving (bijvoorbeeld door gebruik te maken van groen gas). Beide initiatieven zijn onvoldoende om de taakstelling van de provincie Drenthe van 285,5 MW te realiseren. En daarmee loopt eveneens de doelstelling van 6000 MW gevaar.
Gebiedsvisie windenergie Drenthe van de gemeenten Emmen, Coevorden, Aa en Hunze, Borger-Odoorn en de provincie Drenthe, blz. 10.

De gedachte dat eisers nog iets anders met het gebied zouden kunnen doen dan de realisatie van een grootschalig windpark is moeilijk voor te stellen. De locatie ligt als gezegd vast voor de realisatie van 150 MW. Eisers zouden bovendien maar een stukje van het gebied "terugkrijgen". Voor de gemeente Borger-Odoorn geldt immers nog steeds dat sprake is van een productie-installatie van meer dan 100 MW, waaro.p šowieso bij wet de RCR van toepassing is.

Er is ook geen sprake van een spoedeisendheid die ingrijpen van de civiele rechter vergt.

! De gebruikelijke gang van zaken is dat, nadat het Inpassingsplan in ontwerp ter inzage heeft
! gelegen en de zienswijzen zijn binnengekomen (art. 1.4 Chw staat niet in de weg aan
! het indienen van zienswijzen door de gemeenten!), het RIP wordt vastgesteld.

Terinzagelegging

van het ontwerp is volgende maand al voorzien. Tegen het vastgestelde RIP staat beroep open en het lijkt geen twijfel dat van die mogelijkheid ook gebruik zal worden gemaakt. Eisers stellen zelfs dat 82% van de inwoners van de beide gemeenten tegen de komst van het windpark is. De vraag of de ministers bevoegd zijn het plan vast te stellen is er één van openbare orde. De Afdeling bestuursrechtspraak zal zich hier in de beroepsprocedure dus ambtshalve over uit moeten laten.

De Afdeling bestuursrechtspraak is bij uitstek de instantie die het oordeel moet geven over de bevoegdheid. De Crisis- en herstelwet is van toepassing zodat de Afdeling pinnen een half jaar uitspraak moet doen. Er is geen enkele reden waarom eisers die uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak niet kunnen afwachten. Er ligt geen concrete ontwikkeling die zij hebben voorzien in het gebied en daar gaat het hen natuurlijk ook helemaal niet om. Wat eisers willen met dit kort geding is dat er helemaal geen grootschalig windpark komt.

Het valt op dat eisers tot nu gewacht hebben met dit kort geding. Ze weten in ieder geval al vanaf de terinzagelegging van de Nota reikwijdte en detailniveau begin 2012 dat de RCR wordt toegepast. Op 11 mei 2015 is een voorbereidingsbesluit genomen om te zorgen dat geen met het windpark strijdige ontwikkelingen plaatsvinden in het gebied. Kortom, er zijn vele momenten geweest waarop eisers dit kort geding hadden kunnen voeren. De keuze om dat nu pas, heel kort voor de terinzagelegging van het ontwerp-Inpassingsplan, te doen toont eens te meer aan dat het eisers alleen om te doen is de komst van het windpark te frustreren.

Op het moment dat u de ministers verbiedt een RIP vast te stellen, is er voor de ministers een probleem. In 2020 moet 6000 MW windenergie op land gerealiseerd zijn. Om dit doel te bereiken moeten de wieken van het windpark in 2020 draaien. Door het vaststellen van een RIP te verbieden, zullen provinciale staten een provinciaal inpassingsplan (PIP) moeten vaststellen op grond van art. ge, lid 2, Ew 1998. Zij zijn daartoe bevoegd wanneer sprake is van een windpark met een opgesteld vermogen van 5-100 Mw. Zij moeten van deze bevoegdheid gebruik maken, aangezien de gemeenten niet willen meewerken aan het windpark. Doordat de provincie dan aan zet is en het hele proces weer van voor af aan moet beginnen, ontstaat enorme vertraging. De Staat kan dan niet voldoen aan de Europese doelstelling van 14% duurzame energie in 2020.

En dan is er nog dit scenario. Stel, Provinciale Staten zijn aan zet. Die stellen een PIP vast. Vanaf nu is met de voorbereiding daarvan geruime tijd gemoeid. Tegen dat inpassingsplan komt een beroepsprocedure. Tegenstanders beroepen zich er op dat niet Provinciale Staten maar de ministers bevoegd waren en de Afdeling bestuursrechtspraak vindt dat - in lijn met de uitspraak over het Windpark Noordoostpolder - ook. Dan zullen de ministers alsnog een inpassingsplan moeten vaststellen.

1 Kortom, voor de Staat is het van groot belang dat de procedure nu gewoon wordt voortgezet.

9 Deze procedure is noodzakelijk voor het op tijd realiseren van het park.
Conclusie

Tot afwijzing van de vordering.

behandeld door	Elisabeth CM. Schippers
correspondentie	Postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070)
fax	515 37 33
e-mail	(070) 515 33 38
zaaknr	ecm.schippers@pelsrijcken.nl
	11001682